irannewspaper.ir

یکشنبه ۱۷ آبان ۱۴۰۵ • سال سی‌و دوم • شماره ۹۱۶۹
• اذان ظهر ۱۱/۴۸ • اذان مغرب ۱۷/۲۲ • نیمه شب شرعی ۲۳/۰۵ • اذان صبح فردا ۰۵/۰۸ • طلوع آفتاب فردا ۰۶/۳۴

«ایران» را در صفحه‌های مجازی دنبال کنید

ایران

• صاحب امتیاز: خبرگزاری جمهوری اسلامی
• مدیر مسئول: صادق حسین جابری انصاری
• سردبیر: هادی خسروشاهین

مؤسسه فرهنگی - مطبوعاتی ایران
• رئیس هیأت مدیره: صادق حسین جابری انصاری
• مدیرعامل: علی متقیان
• تلفن: ۸۸۷۶۱۷۲۰ • نمابر: ۸۸۷۶۱۲۵۴ • امور مشترکین: ۸۸۷۴۸۸۰۰
• نشانی: تهران، خیابان خرمشهر غربی، پلاک ۲۰۸ • کد پستی: ۱۵۳۳۷۴۴۵۱۱
• توزیع: نشر گستر امروز • چاپ: چاپخانه ایران و مؤسسه جام جم
• سازمان آگهی‌های روزنامه ایران: دارای گواهینامه ایزو ۹۰۰۱ از شرکت NISCERT
• پذیرش سازمان آگهی‌ها: ۱۸۷۷ • انتشارات مؤسسه فرهنگی - مطبوعاتی ایران: ۸۸۵۰۴۱۱۳

سخن روز

امام علی(ع):
ایثار کردن، یک فضیلت است و انحصارطلبی، یک رذیلت.

غررالحکم، ج ۱، ص ۳۹، ح ۱۱۲

نقل قول

هنرهای معاصر ایران شناسنامه ما هستند

یک مقدار به ضرورت مخارج و هزینه‌های معیشتی، تئاتر به سمت بازار حرکت کرده است اما تئاتر فرهنگی و تئاتری که به لحاظ کیفی ارزشمند باشد، هنوز وجود دارد. تئاتر ایران را صاحب استعدادهای خوب می‌بینم اما به دلایلی آن را قدری بازاری کرده‌اند و این دست کارهای بازاری زیاد شده است. مردم نباید اشتباه کنند، تئاتر یک کار فرهنگی است و فقط برای پول درآوردن نیست. البته چه بهتر که یک تئاتر، هم درآمدزا و هم فرهنگی باشد اما نباید برای مسائل مادی بیایند و چیزی را سرهم کنند و ارائه دهند. فکر می‌کنم فرهنگ ما، تنها ابنیه تاریخی نیست، هنرهای معاصر مانند موسیقی، تئاتر و سینما هم جزو شناسنامه‌های ما هستند.

بخشی از صحبت‌های علی نصیریان در گفت‌وگو با خبرگزاری مهر

«داریوش فرهنگ» گوینده یک مستند شد

مستند «ثبت با سند برابر است» ساخته نیما مهدیان که در روزهای جنگ رمضان تصویربرداری شده، از منظری متفاوت به این رویداد و حوادث آن روزها پرداخته است. این مستند بلند، ۴۷ روز تصویربرداری داشته و در سکانس‌هایی از فیلم از صدای داریوش فرهنگ، استفاده شده است. «ثبت با سند برابر است» متقاضی حضور در بیستمین جشنواره بین‌المللی فیلم مستند ایران «سینماحقیقت» است. نیما مهدیان پیش‌تر مستندهای «راش»، «یک وجب خاک» و... را کارگردانی کرده است./ **ایران**

«سید جواد هاشمی» «پاکوتا» را کلید زد

فیلم سینمایی «پاکوتا» به نویسندگی، تهیه‌کنندگی و کارگردانی سید جواد هاشمی با محوریت حفاظت از منابع آبی در فومن کلید خورد.
این فیلم با داستانی ماجراجویانه، مفاهیم مرتبط با محیط زیست و اهمیت حفظ منابع طبیعی را در قالب روایتی متناسب با مخاطبان کودک و نوجوان به تصویر می‌کشد. داستان فیلم درباره کره‌الاغی به نام پاکوتاست که برای آزادسازی رودخانه‌ای که به تصرف گوریل‌های زورگو درآمده است، سفری دشوار را آغاز می‌کند./ **ایران**

«سباستین للیو» درگذشت

سباستین للیو، فیلمساز شیلیایی و برنده جایزه اسکار آثاری چون «یک زن شگفت‌انگیز»، در سن ۵۲ سالگی درگذشت.
آمالیا کاسای، همسر او، خبر درگذشت این فیلمساز را در اینستاگرام اعلام کرد، اما علت مرگ را مشخص نکرد. او در پیامی به زبان اسپانیایی گفت که خانواده‌اش روزهای دشواری را پشت سر می‌گذارند. رسانه‌های شیلی گزارش داده‌اند که للیو در خانه‌اش در سانتیاگو درگذشته است. / **ایسنا**

پس از هفت سال وقفه، **جشن خانه سینما** با داوری آثار سینمای ایران در آذرماه برگزار می‌شود

سینماگران نباید در برابر شرایط منفعل بمانند

گزارش

گروه فرهنگی

پس از هفت سال وقفه، جشن خانه سینما قرار است بار دیگر برگزار شود؛ رویدادی که این بار به شکلی متفاوت و با هدف معرفی برترین آثار سینمای ایران در فاصله سال‌های ۱۳۹۸ تا ۱۴۰۵ برگزار خواهد شد. وقفه‌ای که با شیوع کرونا آغاز شد و در ادامه به دلیل شرایط خاص از جمله دو جنگ تحمیلی تداوم پیدا کرد، موجب انباشت فیلم‌هایی شده است که اکنون قرار است در یک فرآیند داوری جداگانه و با مشارکت صنوف سینمایی بررسی شوند.
نشست خبری این دوره از جشن خانه سینما صبح شنبه ۱۶ آبان‌ماه با حضور محمدمهدی عسگرپور، رئیس هیأت‌رئیسه خانه سینما و میثم میرزایی، مدیر اجرایی این رویداد برگزار شد. در این نشست، مسئولان جشن درباره شیوه داوری، آثار واجد شرایط، برنامه‌های جنبی و زمان احتمالی برگزاری مراسم پایانی توضیحاتی ارائه کردند. با این حال، یکی از مهم‌ترین محورهای نشست، پاسخ به پرسشی درباره چرایی برگزاری جشن در شرایط فعلی کشور بود؛ موضوعی که عسگرپور با لحنی صریح به آن پرداخت.

جبران هفت سال وقفه با شیوه‌ای متفاوت

عسگرپور با اشاره به اینکه جشن خانه سینما از سال ۱۳۹۸ تاکنون برگزار نشده است، گفت: «انباشت فیلم‌های تولید شده در این سال‌ها، ضرورت تصمیم‌گیری برای برگزاری این رویداد را ایجاد کرده است.» به گفته او، برگزارکنندگان تلاش کرده‌اند شیوه‌ای را طراحی کنند که فیلم‌های هفت سال گذشته به تفکیک سال مورد داوری قرار بگیرند و هر صنف نیز در حوزه تخصصی خود در این فرآیند مشارکت داشته باشد. رئیس هیأت‌رئیسه خانه سینما با تأکید بر دشواری برگزاری رویدادهای داوری در کشور اظهار کرد: «اساساً برگزاری برنامه‌هایی که در آنها نوعی قضاوت و انتخاب صورت می‌گیرد، با مسائل و پیچیدگی‌های متعددی روبه‌رو است. با این حال، برگزارکنندگان امیدوارند امسال جشن در شرایط مناسبی برگزار شود.» او درباره شکل برگزاری مراسم پایانی نیز گفت که هنوز نمی‌توان درباره برگزاری قطعی آن تصمیم گرفت و شرایط کشور در این زمینه تعیین‌کننده خواهد بود. عسگرپور ابراز امیدواری کرد سایه جنگ از سر کشور برداشته شود تا امکان برگزاری مراسم در فضایی بهتر فراهم شود.

فیلم‌های اکران شده در مرکز داوری

یکی از پرسش‌های مطرح شده در نشست خبری به محدوده فیلم‌های واجد شرایط برای حضور در جشن مربوط بود. در سال‌های گذشته برخی آثار به دلیل قاچاق، انتشار غیررسمی یا نمایش در پلتفرم‌های آنلاین، خارج از مسیر متعارف اکران قرار گرفته‌اند. این مسأله پرسش‌هایی درباره امکان حضور چنین فیلم‌هایی در رقابت ایجاد کرده است. عسگرپور در پاسخ توضیح داد مبنای جشن‌های آکادمیک، بررسی فیلم‌هایی است که در معرض دید مخاطبان قرار گرفته‌اند و برای آنها فضای تبلیغاتی و عمومی شکل گرفته است. بر همین اساس، در این دوره نیز فیلم‌هایی مورد داوری قرار می‌گیرند که اکران عمومی در سینماها یا اکران آنلاین داشته‌اند. به اعتقاد او، برای برگزاری داوری منصفانه، راهی جز محدود کردن ارزیابی به فیلم‌های اکران‌شده وجود ندارد و بررسی آثار دیگر نیازمند سازوکار جداگانه‌ای است.
عسگرپور همچنین تأکید کرد: «اگر امسال نیز داوری انجام نمی‌شد، یک سال دیگر به وقفه جشن اضافه می‌شد. برگزارکنندگان امیدوارند این دوره بتواند زمینه بازگشت جشن خانه سینما به روال اصلی و سالانه خود را از سال آینده فراهم کند.»

> پس از هفت سال وقفه، جشن خانه سینما قرار است بار دیگر برگزار شود؛ رویدادی که این بار به شکلی متفاوت و با هدف معرفی برترین آثار سینمای ایران در فاصله سال‌های ۱۳۹۸ تا ۱۴۰۵ برگزار خواهد شد

رأی‌گیری آنلاین و مشارکت صنوف سینمایی

میثم میرزایی، مدیر اجرایی جشن نیز درباره جزئیات اجرایی این رویداد گفت: «شیوه‌نامه داوری توسط هیأت‌رئیسه تنظیم شده و جلساتی با صنوف مختلف برای اجرای آن برگزار شده است. بر اساس برنامه‌ریزی صورت گرفته، رأی‌گیری به صورت آنلاین انجام می‌شود و جلسات اختصاصی با داوران نیز در دستور کار قرار دارد.» همچنین امکان تماشای فیلم‌ها از طریق پلتفرم‌های نمایش آنلاین برای داوران در حال آماده‌سازی است. میرزایی اعلام کرد: «تاکنون حدود ۸۰ فیلم فرم حضور در جشن را تکمیل کرده‌اند. البته برخی فیلمسازان با توجه به ماهیت و هدف تولید آثارشان، آنها را مناسب حضور در این رقابت ندانسته و از شرکت در جشن صرف‌نظر کرده‌اند.» در بخش فیلم کوتاه، منتخبان انجمن فیلم کوتاه ایران از سال ۱۴۰۰ به بعد در فهرست آثار قرار می‌گیرند. درباره فیلم‌های مستند کوتاه و بلند نیز مکاتباتی با صنوف مربوط انجام شده تا آثار منتخب معرفی شوند. انیمیشن‌های اکران شده هم از طریق صنف مربوطه در این فرآیند حضور خواهند داشت. میرزایی توضیح داد که در این دوره، آثار منتخب این حوزه‌ها از سوی صنوف معرفی می‌شوند و برای تغییر این روند در سال‌های آینده باید اصلاحاتی در اساسنامه جشن صورت بگیرد، چراکه ساختار سنتی جشن خانه سینما عمدتاً بر داوری فیلم‌های داستانی استوار بوده است.

عکس: ایرنا

اعتراض به برگزاری یا انتقاد از برگزار نکردن؟

یکی از بخش‌های بحث‌برانگیز نشست، پرسش درباره زمان برگزاری جشن و تناسب آن با شرایط حساس کشور بود. عسگرپور در پاسخ، این وضعیت را به حکایت ملانصرالدین تشبیه کرد و گفت: «هرکاری کنیم گروهی معترض می‌شوند و اگر هم برگزار نمی‌کردیم، باز هم ایراد گرفته می‌شد که چرا در این مقطع حساس کنونی، برگزار نمی‌کنید و سینماگران انفعال دارند. به هرحال نمیتوان دل به این جریان ها داد.»
به گفته عسگرپور، در کنار بخش رقابتی، نشست‌هایی درباره مسائل چالشی سینمای ایران نیز در آذرماه برگزار خواهد شد. این برنامه‌ها با توجه به انباشت هفت‌ساله آثار و محدودیت تعداد جوایز نسبت به شمار صنوف طراحی شده‌اند. او همچنین به وجود روند رشد منفی در برخی حوزه‌های سینما اشاره کرد و بر اهمیت پرداختن به این مسائل تأکید داشت.
بر اساس اعلام میرزایی، ۲۷ آذرماه به عنوان زمان پیشنهادی مراسم پایانی و معرفی برگزیدگان در نظر گرفته شده است. او در عین حال گفت بررسی جداگانه فیلم‌های هر سال نشان داده برخلاف تصور اولیه، تعداد آثار بسیار خوب چندان زیاد نیست. با این حال، برگزارکنندگان امیدوارند با فراهم کردن شرایط مناسب برای داوری، این دوره از جشن خانه سینما بتواند پس از سال‌ها وقفه، زمینه بازگشت این رویداد به تقویم سینمایی کشور را فراهم کند.

نجوا عرفانی در گفت‌وگو با «ایران» از جهان اسطوره‌ای و دیجیتال آثارش می‌گوید

تنهایی انسان معاصر پشت نقاب رنگارنگ متاورس

گفت‌وگو

سعیده احسانی‌راد

گروه فرهنگی

نجوا عرفانی در تازه‌ترین نمایشگاه خود با عنوان «متاورس»، مجموعه‌ای از نقاشی‌ها و مجسمه‌ها را به نمایش گذاشته است که در آنها جهان دیجیتال، اسطوره‌های کهن و نشانه‌هایی از تاریخ هنر در هم می‌آمیزند تا تصویری از پریشانی، تنهایی و گسست ارتباطی انسان معاصر ارائه دهند. عرفانی، جهان هنری خود را از نظر ساختار به متاورس (فراجهان) نزدیک می‌داند؛ فضایی مجازی و خیالی که مخاطب را به تعامل فرامی‌خواند. او می‌گوید: «متاورس محیطی سه‌بعدی، مجازی و خیالی است که بیننده در آن به تعامل وادار می‌شود. آثار هنری من هم مانند متاورس، دنیایی را شکل می‌دهند که واقعی نیست، اما دیده و درک می‌شود. این جهان رویایی و بهشت‌گونه از خیال‌پردازی‌هایم سرچشمه گرفته و ریشه در قصه‌ها، افسانه‌ها، اسطوره‌ها و مطالعاتم دارد. شخصیت‌های آثارم، همچون آواتارهای (شخصیت‌های تصویری) دنیای متاورس، در این جهان خیالی زندگی می‌کنند؛ به میهمانی و گالری و باغ می‌روند، اشک می‌ریزند و می‌خندند، از تاریخ هنر وام می‌گیرند و با اسطوره‌ها شوخی می‌کنند.»

نجوا عرفانی در تازه‌ترین نمایشگاه خود با عنوان «متاورس»، مجموعه‌ای از نقاشی‌ها و مجسمه‌ها را به نمایش گذاشته است که در آنها جهان دیجیتال، اسطوره‌های کهن و نشانه‌هایی از تاریخ هنر هم می‌آمیزند تا تصویری از پریشانی، تنهایی و گسست ارتباطی انسان معاصر ارائه دهند

آواتارهای اسطوره‌ای در آینه زندگی معاصر

شخصیت‌های این جهان خیال‌انگیز، بازتابی از انسان معاصرند؛ آدم‌هایی گرفتار چالش‌های روزمره که گاه پریشان و درمانده‌اند و گاه درگیر نبرد، شکار، رقص و شادی. به گفته عرفانی، این شخصیت‌ها تکه‌هایی از زندگی جمعی ما را بازنمایی می‌کنند: «انگار تکه‌هایی از زندگی هرکدام از ما به شکلی کنار هم کلاژ (ترکیب‌تصاویر) شده است. من در هر گوشه نقاشی‌ها و مجسمه‌هایم، تأثیراتم از دنیای بیرون را ثبت می‌کنم؛ زخم‌هایی که بر روحم نشسته یا شادی‌هایی که تجربه کرده‌ام، همه در آثارم نقش می‌بندند.» جهان بصری این مجموعه حاصل سال‌ها مطالعه هنرمند در حوزه اسطوره‌ها و افسانه‌های کهن است. عرفانی که طی دو دهه اخیر کتاب‌های متعددی را در این زمینه تصویرسازی کرده، موضوع پایان‌نامه کارشناسی ارشد خود را نیز به تصویرسازی اسطوره الهه ایشتار اختصاص داده است. تأثیر این مطالعات، حتی بدون ارجاع مستقیم، در لایه‌های بصری آثار او حضور دارد. نقاشی قهوه‌خانه‌ای نیز در تعدد شخصیت‌ها و ساختار فضایی آثارش قابل مشاهده است. عرفانی پیش‌تر مجموعه‌هایی با الهام از این سنت هنری در گالری هما به نمایش گذاشته است. استفاده از پرسپکتیو و حضور همزمان شخصیت‌های متعدد در یک قاب، از ویژگی‌هایی است که در آثار جدید او نیز ادامه یافته است. ارجاعات به تاریخ هنر و فرهنگ عامه نیز لایه دیگری به این مجموعه می‌افزایند. گل‌های آفتابگردان ون‌گوگ، ساعت ذوب‌شده سالوادور دالی، آثار پابلو پیکاسو و نشانه‌هایی از جهان تصویری فریدا کالو در جزئیات آثار بازخوانی شده‌اند. تأثیر پاپ‌آرت، بویژه رویکرد روی لیکتنستاین، نیز در این مجموعه دیده می‌شود. عرفانی گاه خود نیز در قالب شخصیت‌هایی چون زنی گریان یا آهویی تیرخورده با الهام از فریدا کالو وارد آثارش می‌شود. بازخوانی قصه‌های عامیانه و اسطوره‌ها نیز در قالب شخصیت‌هایی مانند مدوسا با گربه‌ای در آغوش یا شنل قرمزی سوار بر گرگ، به این جهان خیال‌انگیز راه یافته است.

رنگ‌های شاد، تنهایی پنهان در ضیافت‌ها

رنگ‌های پرانرژی مجموعه، پیوندی میان فضای دیجیتال و سنت‌های تصویری ایرانی، بویژه نگارگری و کاشی‌کاری، برقرار می‌کنند. عرفانی درباره انتخاب این پالت رنگی می‌گوید: «این رنگ‌ها از فضای دیجیتال، بازی‌های کامپیوتری و انیمیشن‌ها به آثارم راه پیدا کرده‌اند. در هنر نگارگری و کاشی‌کاری ایرانی نیز رنگ‌های درخشان و متنوعی وجود دارد که همیشه مورد توجه من بوده است. من رنگ‌ها را دوست دارم و سعی می‌کنم نهایت انرژی آنها را در کارهایم استفاده کنم؛ چراکه به نظرم دنیای معاصر ما خیلی خاکستری، بی‌رنگ و تاریک است و انگار دنیا نیاز دارد رنگ‌ها را به آن بازگردانیم.»
با این حال، رنگ‌های شاد آثار صرفاً نشانه سرزندگی نیستند؛ آنها در کنار فضای پرجنب‌وجوش تصاویر، اضطرابی پنهان را آشکار می‌کنند. این تضاد در صحنه‌های شلوغ میهمانی و ضیافت بیش از هر جای دیگری نمایان است؛ فضاهایی که در آنها حضور جمعی الزاماً به معنای ارتباط و همدلی نیست. شخصیت‌ها کنار یکدیگرند، اما هرکدام در جهان درونی خود تنها مانده‌اند. عرفانی می‌گوید: «آدم‌ها در کنار هم قرار دارند، اما به هم نمی‌رسند. حضور جمعی به جای ایجاد حس امنیت، نوعی تعلیق و بی‌قراری خلق کرده است. این تجربه‌ای آشنا در زیست معاصر است؛ همجواری مداوم و در عین حال گسست ارتباط.» ماری که در بخش‌های مختلف تصاویر پیچیده و تاب خورده، همچون خطری پنهان در کمین این جمع نشسته است. عرفانی تأکید می‌کند که قصد ندارد روایت مشخصی به مخاطب تحمیل کند: «روایت‌های پرشماری در کل یک اثر همزمان بیان می‌شوند، اما ترجیح می‌دهم مخاطب داستان و حس خودش را از اثر دریافت کند.» «متاورس» جهانی رنگارنگ و خیال‌انگیز است که زیر سطح پرجنب‌وجوش خود، تنهایی، اضطراب و گسست انسان معاصر را پنهان کرده است؛ جهانی که در آن آدم‌ها در کنار یکدیگرند، اما همچنان در جست‌وجوی راهی برای رسیدن به هم باقی می‌مانند.

نگاهی به انیمیشن **نبرد بادبادک‌ها**؛ جدیدترین انیمیشن ایرانی در حال اکران

بادبادک‌هایی از جنس غیرت

نقد

شروین فضلعلی‌زاده

منتقد سینما

پویانمایی سینمایی «نبرد بادبادک‌ها»، جدیدترین اثر سینمای ایران است که روی پرده نقره‌ای رفته تا قطار تولید آثار بلند پویانمایی ایران همچنان به روند حرکت رو به جلوی خود ادامه دهد.
این اثر به کارگردانی و تهیه‌کنندگی الهام ابراهیمی و نویسندگی امیررضا مافی، محصول مرکز انیمیشن است و داستانی جذاب و حماسی را از مقاومت چند نوجوان ایرانی در یک جزیره در آب‌های خلیج فارس روایت می‌کند که در برابر نفوذ و تهاجم دشمنان ایستادگی می‌کنند.
روایت داستان، روایتی از اوج غیرت و میهن‌پرستی است. امید و تلاش و عرق به وطن از کلیدواژه‌های متن قصه هستند. باور به جوانان و نوجوانان به عنوان آینده‌سازان سوژه‌ای است که باید در دنیای حقیقی جدی گرفته شود. چهار نوجوان علاقه‌مند به علم و یادگیری بویژه پهپاد و پرواز و دنیای تکنولوژی، در کنار معلمی که این بار بیرون از فضای کلیشه‌ای کلاس و میز درس، راه‌های زندگی را به آنها می‌آموزد، تلاش می‌کنند تا در مقابل دشمن آمریکایی خود که با تجهیزات پیشرفته و با نقشه‌ای موذیانه به خاک ایران حمله کرده، بایستند و با کوتاه کردن دست او از سرمایه‌ها و منابع این سرزمین، دشمن را از مرزهای وطن بیرون کنند.
از نکات جذاب این داستان، به‌روزرسانی آن براساس رویدادهای چند ماه اخیر کشور بویژه جنگ تحمیلی سوم و دفاع جانانه مدافعان کشور از مرز و بوم ایران است. جایی که در تدوین و نسخه نهایی دلیل اصلی کینه درجه‌دار آمریکایی از ایران با ارجاع به سقوط خلبان آمریکایی در طی جنگ روایتی ملموس و باورپذیر برای مخاطبان بازگو می‌کند. البته داستان این ظرفیت را داشت که در برخی موارد بویژه معرفی و شخصیت‌پردازی بیشتر قهرمانان داستان و ارتباطات میان آنها، بسط و گسترش بیشتری داشته باشد. استفاده از اکشن و نماهای پرانرژی و حرکت یکی از دلایلی است که می‌تواند مخاطب نوجوان را که تشنه دیدن جریان هیجان و قدرت در آثار انیمیشنی است، جذب کند. در واقع این موضوع یکی از نکات مهمی است که کمتر در آثار پویانمایی سینمایی جدی گرفته شده و در صحنه‌های محدود استفاده می‌شود در حالی که نوجوانان قشر مهم و قابل توجهی از مخاطبان انیمیشن محسوب می‌شوند.
در بعد فنی تولیدکنندگان «نبرد بادبادک‌ها» دست به ریسک بزرگی زده‌اند و از تکنیک تصویری شخصیت‌ها و فضای واقعی استفاده کرده‌اند. این موضوع از آنجا ریسک اجرایی محسوب می‌شود که بیننده و مخاطب به دلیل داشتن حافظه تصویری ملموس از اشیا و سوژه‌های واقعی، ناخواسته به مقایسه تصویری و حرکتی روی می‌آورند و همین امر کار تیم تولیدکننده را برای باورپذیر کردن دنیای خیالی خلق شده، سخت و دشوار می‌کند؛ چنانچه در دنیای پویانمایی بین‌المللی نیز سال‌هاست کمتر استودیویی به سمت این تکنیک رفته و در عمل بعد از پویانمایی سینمایی مشهور «بیوولف» شاهد تولید اثر شاخص دیگری نبوده‌ایم. این موضوع سبب شده تا برخی از مخاطبان دچار نظرات دوگانه‌ای درباره اثر باشند. هرچند برای مؤسسه ایفای تصویر آریا به عنوان مجری طرح پروژه که در کارنامه خود تجربه تولید آثاری همچون مجموعه سریال «جوانمردان» و روایت‌های جدی آن را دارد، این ریسک کمرنگ‌تر شده و به قولی تولید «نبرد بادبادک‌ها» مروری بر تجربیات و دانش فنی و اجرایی اندوخته شده طی سال‌ها فعالیت این استودیو محسوب می‌شود.

در کنار این موضوع اما نمی‌توان از نماها، دکوپاژ صحنه‌ها و قاب‌بندی دوربین‌ها، بویژه سکانس‌های ابتدایی مواجهه بچه‌ها با خانواده‌های مسخ شده مقابل تلویزیون و انتقال حس وهم و نگرانی و استرس از طریق قاب‌بندی‌های دوربین، چشم‌پوشی کرد. استفاده عالی و غیرمعمول از لنزهای مختلف دوربین که مخاطب در آثار دیگر کمتر نمونه آنها را دیده، موفق شده تا حس و لحن نماها را بهتر و ملموس‌تر به بیننده منتقل کند که البته از الهام ابراهیمی کارگردان اثر با سابقه طولانی در این عرصه، انتظار کمتر از این نیز نمی‌رود.
البته باید در کنار این موارد این موضوع را متذکر شد که اثر می‌توانست در برخی موارد به جزئیات توجه بیشتر داشته باشد؛ مانند پوشش طبیعی جزیره براساس روایت داستان یا حتی معماری کلی شهر و استفاده از موقعیت‌هایی مانند فاضلاب. هرچند با نگاهی به زمان تولید «نبرد بادبادک‌ها» و همزمانی آن با دو جنگ تحمیلی دوازده روزه و رمضان که باعث فشار سنگین بر تیم تولید شدند، می‌توان روی این نکات چشم‌پوشی کرد. از نکات مثبت دیگر «نبرد بادبادک‌ها» صداگذاری و افکت‌های صوتی آن در کنار دوبله و انتخاب صداپیشگان اثر است که در جذب مخاطب و انتقال مفاهیم و حس لحظه‌ها خوب و درست عمل کرده و موفق بوده است، هرچند استفاده از موسیقی حماسی با ریتم تند در برخی از صحنه‌ها، بویژه در لحظات پرتنش تعقیب و گریز در فاضلاب، می‌توانست به بهبود کیفیت این پویانمایی کمک بیشتری داشته باشد. در کل پویانمایی بلند «نبرد بادبادک‌ها» را می‌توان گامی محکم و رو به جلو در راستای کمک به پیشرفت و پویایی هنر- صنعت انیمیشن در ایران دانست که ساختار و روایت جدیدی را به این عرصه از تولیدات سینمای ایران افزوده است.